

## **Ako sa žilo mojej babke**

Raz večer sme si s babkou sadli za stôl a ona mi porozprávala o svojej mladosti:

„Keď som bola malá, bývali sme v Ružíne, v dedinke, ktorá už dnes neexistuje. Neexistuje preto, lebo ju zaliala voda priehrady. V tom čase bola ešte v Ružíne aj škola, do ktorej som chodila. Chodili do nej deti od 1. do 5. ročníka.

Od 6. ročníka sme museli cestovať vlakom do Kysaku, kde bola väčšia škola. Domov sme sa zo školy vracali popoludní. Po príchode domov som musela pomôcť rodičom, či už na poli, alebo som pripravovala večeru. My sme v našich časoch boli naučené robiť, aj keď sme boli ešte deti. Nie tak, ako teraz, nič nechcete robiť, ste lenivé, len sedíte za počítačom.

Po skončení zédeešky som nastúpila do učňovskej školy, v ktorej som sa vyučila za kuchárku. Varenie sa mi veľmi páčilo. Na svoju mladosť spomínam len v dobrom. Najťažšie nám všetkým bolo, keď v šesťdesiatych rokoch minulého storočia nám oznámili, že sa z Ružína musíme odsťahovať, lebo sa bude budovať Ružínska priehrada. Časť ľudí odišla do Košíc, ale väčšina si kúpila alebo postavila domy v Kysaku. Tak to bolo aj s nami. Vydala som sa a s manželom sme si kúpili starší dom, ktorý sme opravili a zvykli sme si aj na život v Kysaku. Dnes som už sama, dievča zlaté, a som rada, že môžem byť tu s vami.“

Takto skončilo rozprávanie mojej babky.

**Soňa Jarná, VI. A  
ZŠ Kysak**

**Príbeh porozprávala Mária Modráková**